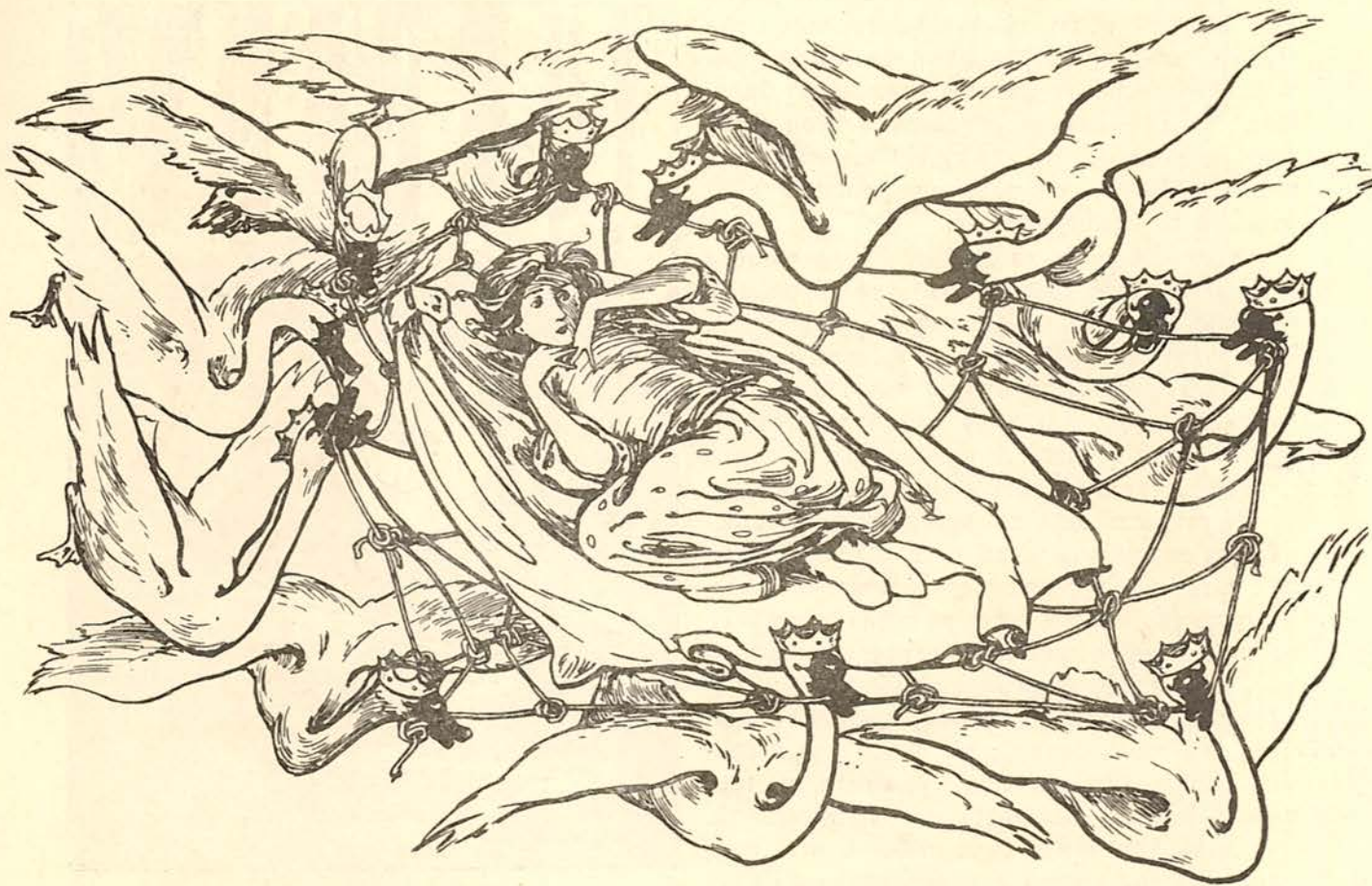

пѣятъ старитѣ хубави пѣсни, които ние слушахме съ такава наслада; най-сетнѣ, тукъ е нашето царство, малка наша добра сестричке. Ние имаме още два дена да стоимъ тукъ; слѣдъ това ще трѣбва да тръгнемъ къмъ една прѣкрасна страна, но която не е наше отечество. Какъ да те прѣнесемъ прѣзъ морето? Ние нѣмаме ни корабъ, ни ладия“.

— „Какво бихъ могла да сторя, за да ви спася?“ рече сестрата. И тѣ цѣла нощъ не спаха,

сѣмъ залѣзе, тѣ пакъ се прѣобразиха и станаха както си бѣха нѣкога.

„Утрѣ ние тръгваме, рече най-стариятъ, и ще се върнемъ едва слѣдъ година врѣме. Ние не искаме да те оставимъ тука; имашъ ли достатъчно смѣлость да дойдешъ слѣдъ насъ? Моитѣ ржцѣ сж доста яки за да те прѣнесатъ прѣзъ гората, а пѣкъ нашитѣ крила въ купъ ще иматъ доста сила за да те прѣнесатъ прѣзъ морето“.

но мислиха какъ биха могли да се спасятъ.

Елиза се разбуди отъ шума на крилата на лебедитѣ, които хвъркаха надъ нея. Братята ѝ, прѣобразени наново, се отдалечиха, като правѣха голѣми кржгове въ небето. Само единъ отъ тѣхъ, най-малкиятъ, остана при нея¹⁾. Той сложи главата си въ скута на бѣдната малка мома, която милваше бѣлитѣ му крилѣ, и тѣй прѣкараха цѣлия день. Кога настана вечеръ, другитѣ дойдоха пакъ, и, когато слънцето съв-

— „Да, отведете ме“, рече Елиза.

Цѣлата нощъ братята не спаха, за да изплетатъ една мрѣжа отъ трѣстика и върбово лико, която стана яка и голѣма. Въ мрѣжата легна Елиза, а, когато слънцето изгрѣ, братята, които пакъ станаха лебеди, взеха мрѣжата въ гагитѣ си и хвъркнаха въ висинитѣ дори до облацитѣ, заедно съ своята мила сестрица, която още спѣше. Слънчевитѣ лжчи падаха право въ лицето ѝ, поради това единъ

¹⁾ Гледай картинката на стр. 107.